

"Modernin rikoskirjallisuuden ällistyttävimpiä juonia." THE TIMES

RAGNAR JÓNASSON SUMU

TAMMI

SARJASSA AIEMMIN ILMESTYNYT

Pimeys, 2015 (suom. 2021)

Saari, 2016 (suom. 2021)

RAGNAR JÓNASSON SUMU

Englanninnoksesta suomentanut
Oona Nyström

TAMMI

HELSINKI

Original title in English: *The Mist* © 2020 Victoria Cribb

Islanninkielinen alkuteos *Mistur* ilmestyi 2017.

Copyright © Ragnar Jónasson, 2017

Published by agreement with Copenhagen Literary Agency ApS, Copenhagen.

Suomenkielinen laitos © Tammi ja Oona Nyström 2022

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-1913-4

Kiralle ja Natalialle

Erityiskiitokset Hulda María Stefánsdóttirille poliisin työtapojen valaisemisesta.

Lisäksi lämpimät kiitokset vanhemmilleni Jónas Ragnarsonille ja Katrín Guðjónsdóttirille käsikirjoituksen lukemisesta.

*Päivät kuluivat hitaasti
mutta vuodet kiisivät
silti tyhjyydessäni yhä vain puhuin sinulle.*

ÓLAFUR JÓHANN ÓLAFSSON,
ALMANAKIÐ (2015)

Prologi

Helmikuu 1988

Hulda Hermannsdóttir avasi silmät.

Väsytys oli niin raskas ja armoton, että tuntui kuin hänet olisi huumattu. Hän olisi voinut nukkua päivät läpeensä, jopa tällä kovalla toimistotuolilla. Oli oikea onni, että hänellä oli oma rikosetsivän työhuone. Sen ansiosta hän saattoi sulkea muun maailman oven ulkopuolelle ja vain odottaa tuntien kulumista joko tuijotellen tyhjyyteen tai antaen silmäluomien valahtaa kiinni. Paperipino hänen pöydällään kasvoi kasvamistaan. Hän ei ollut saanut tartuttua ainoakaan tapukseen palattuaan töihin kaksi viikkoa sitten.

Töiden laiminlyönti ei ollut jäänyt täysin huomaamatta hänen pomoltaan, Snorrilta, jonka eduksi oli kuitenkin luettava se, että mies kohteli häntä kärsivällisen ymmärtäväisesti. Huldan oli ollut kerta kaikkiaan pakko palata töihin; hän ei olisi kestänyt enää minuuttiakaan neljän seinän sisällä Jónin kanssa. Edes heidän Álftanesin-kotinsa henkeäsalpaavan kauniit maisemat eivät nykyään saaneet hänen mielialaansa kohoamaan. Hän ei kuullut aaltojen huokailua eikä nähnyt tähtiä tai taivaankannella liekehtiviä revontulia. Hän ja Jón

tuskin puhuivat toisilleen. Hulda ei enää milloinkaan aloittanut keskustelua, mutta vastasi kyllä, mikäli mies esitti hänelle suoran kysymyksen.

Helmikuun pimeys ei auttanut asiaa. Oli vuoden kylmin ja harmain aika, ja sää näytti vain huononevan päivä päivältä. Ikään kuin kaikki ei olisi muutenkin ollut kyllin huonosti, kuun aikana oli tuiskuttanut poikkeuksellisen runsaasti. Lumi oli haudannut kaupungin vaimentavaan vaippaan ja tukkinut tiet. Autot juutuivat kaduille, ja nastarenkaista huolimatta Hulda sai keplotella Škodallaan kieli keskellä suuta Álftanesin auraamattomilla sivuteillä, kunnes pääsi turvallisesti pääväylälle Kópavogurissa.

Hän oli jonkin aikaa epäillyt, pystyisikö enää milloinkaan palaamaan töihin. Itse asiassa hän oli epäillyt, pystyisikö enää edes poistumaan talosta tai saamaan jostain niin paljon voimia, että jaksaisi kömpiä esiin peiton alta. Lopulta vaihtoehtoja oli kuitenkin ollut vain kaksi: joko jäädä Jónin kanssa kotiin tai istua aamusta iltaan rikospoliisin tiloissa, vaikkei saanutkaan sanottavasti töitä tehtyä.

Töihin päädyttyään Hulda ei kyennyt keskittymään vaan siirteli päivät pitkät kansioita ja raportteja pinosta toiseen. Hän yritti lukea niitä, mutta hänen ajatuksensa harhailivat. Näin ei voi jatkaa, hän järkeili. Tilanteen oli pakko kohentua. Syyllisyyden tunne ei tietenkään koskaan häviäisi – se oli selvää – mutta tuska väistämättä laimenisi ajan mittaan. Sen varaan hän ainakin laski toivonsa. Hänen kiukkunsa Jónia kohtaan ei sitä vastoin ollut vielä hellittämässä vaan päinvastoin kasvamassa, kitkeröitymässä. Hulda tunsi vihan ja raivon kalvavan sisintään päivä päivältä yhä syvemmältä ja tiesi, ettei se ollut hänelle hyväksi, muttei vain mahtanut tunteilleen mitään. Hänen oli löydettävä niille jonkinlainen purkautumiskeino...

Kun puhelin soi työpöydällä, Hulda ei reagoinut mitenkään. Hän oli uppoutunut omaan, pimeään maailmaansa eikä

edes kohottanut katsettaan ennen kuin pirinä oli jatkunut hyvän tovin. Sitten hän lähti lopulta liikuttamaan kättään, hitaasti ja raskaasti kuin veden alla, ja nosti luurin. ”Hulda.”

”Hei, Hulda. Snorri täällä.”

Huldaa alkoi heti hermostuttaa. Pomo ei yleensä soittanut, ellei asia ollut kiireellinen. He näkivät tavallisesti vain aamupalaverissa, eikä Snorri juuri puuttunut siihen, miten Hulda päivittäiset tehtävänsä hoiti.

”Kas, hei”, Hulda sanoi pienen tauon jälkeen.

”Voisitko käväistä täällä? Olisi asiaa.”

”Tulen heti.” Hulda laski luurin, nousi pystyyn ja vilkaisi itseään pienestä peilistä, jota piti käsilaukussaan. Vaikka hänen olonsa oli hirveä, hän oli päättänyt olla näyttämättä töissä pienintäkään merkkiä heikkoudesta. Kaikki työtoverit totta kai tiesivät, missä jamassa hän oli, mutta hän ei missään tapauksessa halunnut joutua taas passitetuksi vapaalle. Hän sai pidettyä kiinni mielenterveytensä rippeistä vain, jos hänellä oli riittävästi tekemistä.

Snorri tervehti häntä hymyillen hänen astuessaan huoneeseen, joka oli huomattavasti hänen omaa huonettaan suurempi. Hulda aisti miehestä huokuvan myötätunnon ja manasi mielessään. Hän pelkäsi, että yksikin ystävällinen ele saattaisi saada hänen vaivalla kootun itsehillintänsä pettämään.

”Mitä kuuluu, Hulda?” Snorri kysyi ja kehotti Huldaa istumaan ennen kuin hän ehti vastata.

”Ihan hyvää olosuhteet huomioon ottaen.”

”Miltä tuntuu olla taas töissä?”

”Olen pääsemässä pikku hiljaa taas vauhtiin. Teen viimeisiä viilauksia muutamiin viime vuoden juttuihin. Hommat etenevät.”

”Oletko varma, että jaksat olla töissä?” Snorri kysyi. ”Voin mainiosti myöntää sinulle lisää vapaata, jos se on tarpeen.”

Mekin totta kai tarvitsemme sinua täällä, kuten hyvin tiedät, mutta haluamme olla varmoja, että pärjääät haastavampien juttujen kanssa.”

”Ymmärrän kyllä.”

”Että miten on?”

”Niin mikä?”

”Pärjäätkö?”

”Pärjään”, Hulda valehteli kirkkain silmin.

”Jaahas, no. Siinä tapauksessa olisi eräs juttu, jota tahtoisin sinun vilkaisevan.”

”Ai?”

”Aika hirveä tapaus.” Snorri oli hetken hiljaa, irvisti ja painotti seuraavia sanoja huitaisemalla kädellään: ”Helkkarin hirveä, jos ihan totta puhutaan. Murhaepäily Itä-Islannissa. Tarvitsevat sinne jonkun saman tien. Anteeksi, että pyydän tätä sinulta näin pian töihin palattuasi, mutta ketään muuta yhtä kokenutta ei ole juuri nyt vapaana.”

Huldan mielestä pyynnön olisi voinut naamioida kohteliaisuudeksi sulavamminkin, mutta samapa tuo.

”Totta kai voin mennä. Pystyn siihen vallan mainiosti”, hän vastasi, vaikka tiesikin valehtelevansa. ”Missä päin idässä?”

”Äh, jollain syrjäisellä maatilalla keskellä erämaata. Aivan käsittämätöntä, että joku jaksaa vielä yrittää viljellä siellä jotain.”

”Kuka uhri on? Tiedetäänkö sitä vielä?”

”Ai uhri? Anteeksi, Hulda, en kertonut vielä ihan kaikkea. Nyt ei puhuta vain yhdestä vainajasta...” Snorri vaikeni. ”Näky oli ilmeisesti melko karmea. Vielä ei tiedetä tarkalleen, miten pitkään ruumiit ovat maanneet siellä, mutta mitä ilmeisimmin ainakin joulusta saakka...”

ENSIMMÄINEN OSA

Kaksi kuukautta aiemmin –
joulun 1987 alla

I

Loppu.

Erla laski kirjan käsistään, nojasi taaksepäin nuhjuisessa vanhassa nojatuolissa ja päästi syvän huokauksen.

Hänellä ei ollut aavistustakaan, paljonko kello oli. Salin kaappikello oli ollut seisahtuneena jo jonkin tovin – itse asiassa useamman vuoden, jos asiaa oikein ajatteli. He eivät osanneet korjata sitä itse, ja kello oli niin painava ja hankalasti siirrettävä, etteivät he olleet koskaan tosissaan harkinneet raahaavansa sitä vanhaan jeeppiin ja kärräävänsä pitkää, kuoppaista tietä kylään saakka. Eiväthän he edes tienneet, mahtuisiko se autoon tai olisiko kylässä ketään, joka osaisi korjata niin iänikuisen vanhan koneiston. Joten kello seistä jökötti paikallaan pelkkänä koristeena. Se oli Erlan miehen Einarin isoisän vanha. Tarinan mukaan isoisä oli tuonut kellon mukanaan Tanskasta, missä hän oli käynyt maatalousopistoa ennen kuin palasi kotikonnuille ja otti sukutilan hoitaakseen. Kuten häneltä odotettiin, tapasi Einar sanoa. Seuraavaksi oli tullut Einarin isän vuoro, ja lopulta vastuu oli siirtynyt Einarille itselleen. Isoisä oli kuollut jo ajat sitten, samoin isä, jokseenkin ennen aikojaan. Maatyöt näillä seu-duilla, tai pelkkä asuminen näillä seu-duilla, vaativat veronsa sekä henkisesti että fyysisesti.

Erla huomasi äkkiä, että huoneessa oli hyytävän kylmä, mitä saattoi tähän aikaan vuodesta tietysti odottaakin. Talo oli vanha ja rapistunut, ja kun tuuli tietystä ilmansuunnasta, joissain huoneissa, kuten täällä salissa, pysyi lämpimänä ainoastaan kietoutumalla paksuun täkkiin, jollainen Erlalla oli nytkin ympärillään. Hänen vartalonsa oli mukavassa lämpimässä pesässä, mutta kädet olivat suojattomina ja niitä palelsi niin, että sivuja oli hankala kääntää. Se ei haitannut. Lukeminen tuotti Erlalle enemmän mielihyvää kuin mikään muu hänen tuntemansa asia. Hyvä kirja saattoi viedä hänet kauas pois, toiseen maailmaan, toiseen maahan, toiseen kulttuuriin, missä ilmasto oli leudompi ja elämä helpompaa. Tämä ei tarkoittanut, että hän olisi epäkiitollinen tai tyytymätön elämäänsä maatilalla tai tilan sijaintiin maan syrjäisessä kolkassa. Ei oikeastaan. Kyseessähan oli kuitenkin Einarin suvun tila, joten ei auttanut kuin purra hammasta ja elää täällä niin hyvin kuin taisi. Sodanjälkeisessä Reykjavíkissa kasvanut Erla ei olisi kuuna päivänä osannut kuvitella lähtevänsä maatilan emännäksi Islannin karuille ylängöille, mutta Einar oli vienyt häneltä jalat alta heti ensitapaamisella. Eikä aikaakaan, kun Anna oli jo ilmoittanut tulostaan heidän ollessaan vasta hie-man päälle kaksikymmentävuotiaita.

Erla mietti Annaa, jonka talo oli paremmassa kunnossa kuin heidän. Se oli huomattavasti uudempi, rakennettu alun perin vuokraviljelijöiden asumukseksi jonkin matkan päähän heidän talostaan. Etäisyydessä oli se huono puoli, että tällaisella säällä he eivät voineet noin vain pistäytyä toistensa luona, sillä matka oli huomattavan vaivalloinen. Einar antoi jeepin tavallisesti seistä pahimpien talvikuukausien ajan, sillä kun lunta alkoi tulla toden teolla päivä toisensa perään, nelivedosta, nastarenkaista tai lumiketjuistakaan ei ollut mitään iloa. Silloin pääsi liikkumaan parhaiten jalkaisin tai suksilla, joten oli onni, että sekä Erla että Einar olivat melko hyviä

hiihtämään. Olisi ollut mukavaa päästä hiihtämään useam-
minkin – edes joitain kertoja talvessa – tai käydä rinteissä
laskettelutaitoja verestämässä, mutta sellaiseen heillä ei ollut
oikein ikinä aikaa. Rahastakin oli aina ollut tiukkaa; lampai-
den kasvatuksella tuli juuri ja juuri toimeen, mutta rahaa ei
jäänyt yli niin paljon, että sitä olisi ollut järkeä sijoittaa vapaa-
ajan harrasteisiin tai matkusteluun. Sellaisesta ei koskaan oi-
keastaan edes puhuttu. Ja nykyään tavoitteena oli, niin kuin
oli aina ennenkin ollut, kitkutella mitenkuten, pitää tila pys-
tyssä ja mieluiten plussan puolella, jos suinkin mahdollista.
Erla tiesi, että Einarille kyse oli suvun kunniasta. Mies oli
ottanut kantaakseen isiltä perityn taakan, ja tuntui siltä kuin
esi-isien henki olisi aina läsnä, kuin nämä tarkkailisivat häntä
lakkaamatta katonrajasta.

Einarin isoisä, Einar Einarsson ensimmäinen, piti heitä
silmällä talon vanhimmassa osassa, missä Erla nytkin istui:
alkuperäisessä puurunkoisessa rakennuksessa, jonka isoisä
oli rakentanut ”omin käsin, vuodattaen verta, hikeä ja kyy-
neleitä”, kuten Erlan mies oli kerran asian ilmaissut. Eina-
rin isä, Einar Einarsson toinen, hallitsi osaa, jota Erla kut-
sui uudeksi siiveksi: betonilaajennusta, jossa sijaitsivat tätä
nykyä makuukamarit ja joka oli rakennettu silloin, kun Erlan
mies, Einar Einarsson kolmas, oli lapsi.

Erla ei tuntenut läheskään samanlaista syvää kunnioitusta
omia juuriaan kohtaan. Hän puhui sukulaisistaan hyvin har-
voin. Hänen vanhempansa olivat eronneet ja asuivat etelä-
rannikolla, eikä hän nähnyt kolmea sisartaan juuri koskaan.
Välimatkalla oli luonnollisesti osansa asiassa, mutta totta
puhuen perhe ei ollut koskaan aiemminkaan ollut kovin lä-
heinen. Kun vanhemmat olivat eronneet, Erlan siskot eivät
olleet enää saaneet aikaiseksi pitää yhteyttä, eivätkä he juuri
nähtäneet toisiaan. Erlaa asia ei niinkään haitannut. Olisi toki
ollut mukavaa, jos pahan päivän varalle olisi omasta takaa

jonkinlainen tukiverkko, mutta hän oli liittynyt Einarin sukuun ja keskittynyt kehittämään suhdettaan heihin.

Hän istui liikkumatta nojatuolissaan. Hän ei jaksanut nousta ihan vielä. Eihän hän edes ollut menossa enää minnekään, ainoastaan vuoteeseen, ja hän halusi valvoa vielä hetken, nauttia rauhasta ja hiljaisuudesta. Einar oli nukahdannut jo monta tuntia sitten. Hänen mielestään aikaisin nouseminen oli hyve, ja olihan sitä paitsi lampaatkin ruokittava. Tähän aikaan vuodesta, aivan joulun alla, kun päivä oli lyhimmillään, Erla ei kuitenkaan keksinyt yhtään järkevää syytä kammata itseään ylös vuoteesta aamuvaihasta, kun ulkona oli vielä säkkipimeää. Päivä alkaisi hiljalleen sarastaa vasta yhdentoista aikoihin, eikä hänen mielestään jouluksi tarvinut herätä sen aiemmin. Vuosien mittaan pariskunta oli oppinut olemaan kinastelematta niin vähäpätöisistä erimielisyyksistä kuin siitä, mihin aikaan aamulla piti nousta. Näillä main ei juuri vieraita näkynyt, joten heillä ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin tulla toimeen keskenään. Kyllä he toisiaan edelleen rakastivatkin, kenties eivät aivan samalla tavalla kuin joskus nuorempina, mutta rakkaus oli kypsänyt ja suhde syventynyt.

Erlaa hieman harmitti, että hän oli ahminut kirjan niin nopeasti; olisi pitänyt säästellä sitä vähän pidempään. Kun he olivat viimeksi ajaneet kylään, hän oli lainannut kirjastosta viisitoista romaania. Se oli tietenkin enemmän kuin olisi saanut, mutta hänellä oli erikoislupa, mikä oli näissä olosuhteissa täysin ymmärrettävää. Hän sai myös pitää kirjat normaalia pidempään, joskus jopa kaksi tai kolme kukausta, kun sää oli oikein huono. Nyt kaikki viisitoista kirjaa oli kuitenkin luettu; äskeinen oli ollut viimeinen. Hän oli lukenut ne epätavanomaisen nopeasti, vaikkei pääsisi kirjastoon taas herra ties miten pitkään aikaan. Hän ei ollut hennonut pyytää Einaria tuomaan hänelle kirjoja, kun mies

oli käynyt pari päivää sitten hiihtäen kylässä, sillä ne olisivat olleet turhaa painolastia. Erlan valtasi tuttu tyhjyyden tunne, joka iski häneen aina, kun jokin asia loppui ja hän tiesi, ettei saisi mitään tilalle. Hän oli tuuliajolla. Tunteen nimittäminen tyhjyydeksi oli oikeastaan vähättelyä. Olisi ollut todenmukaisempaa sanoa, että hän tunsu miltei olevansa vankina erämaassa.

Suljetun paikan kammosta puhuminen ei kuitenkaan tullut maatilalla kuuloonkaan. Tuntemus piti sivuuttaa, sillä muuten olo olisi saattanut herkästi käydä aivan sietämättömäksi.

Tukahduttavaksi...

Kirja oli tosiaan ollut oikein hyvä, paras viidestätoista. Ei kuitenkaan niin hyvä, että sen olisi lukenut saman tien uudelleen. Ja Erla oli jo lukenut kaikki heidän muut kirjansa – ne jotka he olivat joko ostaneet itse tai perineet talon mukana – osan jopa useaan kertaan.

Hänen katseensa osui salin nurkassa seisovaan kuuseen. Einar oli kerrankin valikoinut puun huolella. Se oli komea yksilö, ja pienen huoneen täytti tuttu, voimakas tuoksu, joka muistutti siitä, että joulukuu oli ovella. He pyrkivät joulun aikaan aina karkottamaan pimeyden edes hetkeksi – muuntamaan yksinäisyytensä tervetulleeksi yksityisyydeksi. Erla odotti jo ilolla tulevien joulunpyhien lepoa, rauhaa ja hiljaisuutta, joka olisi rikkumaton, sillä kun lunta oli paljon, kukaan ei tullut näin kauas sisämaahan, ellei sitten väen vängällä halunnut. Eikä sellaista ollut tähän mennessä koskaan tapahtunut.

Puuta ei ollut vielä koristeltu. Perheen perinteisiin kuului koristella kuusi aatonaattona, Pyhän Thorlakin päivänä, mutta sen juurelle oli jo aseteltu muutama paketti. Lahjoja ei ollut mitään mieltä yrittää piilotella, sillä ne oli hankittu ajat sitten. Hehän eivät voineet juosta jouluaattona kaupoissa ostamassa unohtamiaan asioita, kuten viime hetken lahjoja tai kermaa kastiketta varten.

Kuusen alla oli kirjoja, Erla tiesi sen, ja häntä houkutti hirveästi avata yksi paketti etujassa. Einar osti hänelle aina vähintään pari romaania, ja hän odotti joulussa kaikkein eniten sitä hetkeä, kun saisi avata kirjepaketkinsa ja asettua sitten konvehtirasian ja perinteisen joulujuoman, mallaskaljasta ja appelsiinilimusta sekoitetun *malt og appelsinin*, kanssa nojatuoliin lukemaan pitkälle yöhön. Kaikki valmistelut oli jo tehty. Suklaarasia lojui avaamattomana ruokapöydällä. Kalja ja appelsiinilimonadi odottivat ruokakomerossa eikä niihin saanut kajota ennen kuin joulunvietto virallisesti alkaisi, mikä tapahtui islantilaisen perinteen mukaan kuudelta aattoiltana, kun kirkonkellot soivat ja kutsuivat jouluhartauteen. Oli sanomattakin selvää, että juhlapöydän kruunaisi savulammas eli *hangikjöt*. Kuten viime vuonna ja sitä edeltävänä vuonna ja kaikkina muinakin vuosina...

Erla nousi ylös hieman jäykästi ja tunsi, miten kylmä puri luihin ja ytimiin heti, kun hän poistui lämpimästä pesästään. Hän käveli ikkunan luo, veti verhon sivuun ja tiirasi pimeyteen. Satoi lunta. Sen olisi kyllä tiennyt katsomattakin. Täällä satoi talvella koko ajan lunta. Mitä muuta saattoi odottaa, kun asui kaukana Islannin sisäosissa, korkealla merenpinnan yläpuolella? Erla hymyili hiukan vinosti: ei tämä ollut ihmisen paikka, ei tähän aikaan vuodesta. Einarin esi-isien järkähtämättömyys oli omalla tavallaan kunnioitettavaa, mutta nyt Erlasta tuntui, että häntä rangaistiin heidän valinnoistaan. Hän oli jumissa täällä heidän takiaan.

Maatila oli pidettävä pystyssä hinnalla millä hyvänsä. Erla ei halunnut valittaa – ei tietenkään. Monet naapuruston tiloista – jos tällaista valtavaa, harvaan asuttua aluetta nyt naapurustoksi voi sanoa – olivat jääneet viimeisten kymmenen vuoden aikana tyhjilleen, ja Einar reagoi aina samalla tavalla: hän kirosi, että muuttajat olivat pelkureita, jotka luovuttivat liian helposti. Ja mitä he edes tekisivät elääkseen, jos luopuisivat

tilasta? Maa ei välttämättä olisi minkään arvoinen, jos sitä yrittäisi myydä, eikä näillä seuduilla ollut juuri muita työpaikkoja. Sitä paitsi Erla ei voinut kuvitellakaan, että Einar haluaisi työskennellä jonkun toisen palkkalistoilla sen jälkeen, kun oli ollut suurimman osan elämästään oman itsensä herra.

”Erla”, kuului miehen karhea ääni makuukamarista. Erla oli varma, että sieltä oli aiemmin kantautunut kuorsausta. ”Tulisitko jo nukkumaan?”

”Olen jo tulossa”, Erla sanoi, naksautti salista valon pois ja puhalsi sammuksiin kynttilän, jonka oli sytyttänyt viereensä pöydälle luomaan mukavan kodikasta tunnelmaa lukuhetken ajaksi.

Einar oli sytyttänyt lukulamppunsa. Hän makasi kyljellään vuoteessa, ja näkymä oli samanlainen kuin aina ennenkin: yöpöydällä vesilasi, herätyskello ja Laxnessin romaani. Erla tunsi miehensä niin hyvin että tiesi, että Einarista näytti hyvältä, kun yöpöydällä oli Laxnessin kaltainen klassikko, vaikkei hän juuri päässytäkään siinä iltaisin eteenpäin. Heillä oli hyllyssä suurin osa Halldór Laxnessin tuotannosta, ja Erla oli lukenut kirjat useampaankin otteeseen, mutta Einar silmäili tätä nykyä lähinnä vanhoja sanoma- ja aikakauslehtiä tai paranormaaleja ilmiöitä käsitteleviä artikkeleita. Heidän sanomalehtensä olivat tietenkin aina vanhoja, jotkut vielä vanhempia kuin toiset: tähän aikaan vuodesta he saattoivat olla monta kuukautta eristyksissä muusta maailmasta. He tilasivat silti uskollisesti puolueen lehteä, jonka numerot kasaantuivat postikonttoriin käyntien välissä, ja lisäksi monia aikakauslehtiä, kuten Islannin *Valittuja paloja*.

Einarin mielenkiinto yhteiskunnallisia asioita kohtaan oli täysin ymmärrettävä, mutta Erla ei saanut millään mahtumaan päähänsä, miksi mies oli niin viehättynyt kummitusjutuista tai meedioiden kirjoittamista henkimaailmaopuksista, varsinkin, kun he asuivat näin aavemaisessa paikassa.

**”Parasta islantilaista noir-dekkaria!
Jónassonin tunnelman ja paikan taju sekä
päähenkilön horjumaton inhimillisyys
loistavat joka sivulta.” DAILY MAIL**

**”Loistelias päätös tarinalle. Hyytävä,
pelottava, tarkkanäköinen, lähes
sietämätön jännite.” IAN RANKIN**

RIKOSETSIVÄ HULDA HERMANSDÓTTIR yrittää oman elämänsä tragedian varjostamana ratkoa nuoren naisen katoamista. Sitten tutkinnan keskeyttää uusi mysteeri: syrjäiseltä maatilalta löytyy kuollut pariskunta. Talo on kuitenkin surma-aikaan ollut täysin lumen saartama, ja joulunviettäjä olivat omillaan talvimyrskyn silmässä. Silti paikalle on jollain konstilla päässyt ulkopuolinen. Mitä armottomassa erämaassa on voinut tapahtua?

Ragnar Jónassonin dekkarisarjan hengästyttävä hui-pennus punoo mestarillisesti yhteen eristyksissä uinuvan maatalon tihenevät tapahtumat ja äidin surun. Hulda-trilogia on islantilaiskirjailijan suuri kansainvälinen läpimurto, josta on kehitteillä myös tv-sarja. Kirjojen tarina kulkee ajassa taaksepäin: ensimmäinen osa *Pimeys* kuvaa Huldaa eläkevuosien kynnyksellä, *Saari* tapahtuu Huldan ollessa viisissäkymmenissä ja päätös *Sumu* vielä kymmenen vuotta aiemmin.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-1913-4